

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่าง บุคลิกภาพมิตีสร้างสรรค์ พฤติกรรมการเผชิญปัญหา กับผลการปฏิบัติงาน: กรณีศึกษาโรงพยาบาลสังกัดรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพมิตีสร้างสรรค์ พฤติกรรมการเผชิญปัญหา กับผลการปฏิบัติงาน 2) พยากรณ์ผลการปฏิบัติงานจากตัวแปรบุคลิกภาพมิตีสร้างสรรค์และพฤติกรรมการเผชิญปัญหา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นพนักงานระดับปฏิบัติการของโรงพยาบาลสังกัดรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่งจำนวน 168 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบประเมินลักษณะของบุคคลสร้างสรรค์ชื่อ “How Creative Are You?” สร้างโดย Raudsepp (1999) แปลและพัฒนาให้เหมาะสมกับบริบทของไทย แบบประเมินพฤติกรรมการเผชิญปัญหา พัฒนาโดยรองศาสตราจารย์สุภาพรรณ โคตรจรัส(2539) และแบบประเมินการปฏิบัติงานของรัฐวิสาหกิจต้นสังกัด ส่วนนี้ให้หัวหน้างานของกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ประเมิน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยแบบมีขั้นตอน ได้ผลการวิจัยดังนี้

1. พนักงานส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพมิตีสร้างสรรค์ระดับปานกลาง
2. พนักงานส่วนใหญ่ใช้พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา และแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาในระดับสูง และแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาในระดับต่ำ
3. อายุงาน สถานภาพสมรส และลักษณะงาน ที่ต่างกันมีบุคลิกภาพมิตีสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน แต่อายุที่ต่างกันมีบุคลิกภาพมิตีสร้างสรรค์ต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05
4. ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ อายุงาน ลักษณะงาน ที่ต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาทั้งสามแบบไม่แตกต่างกัน แต่สถานภาพสมรสที่ต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาและแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ.05 และไม่มีความแตกต่างของพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาระหว่างพนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน
5. บุคลิกภาพมิตีสร้างสรรค์ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงาน
6. พฤติกรรมการเผชิญปัญหาทั้งสามด้านไม่มีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงาน

7. บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาและแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และไม่มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา

8. ตัวแปรบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์และพฤติกรรมการเผชิญปัญหาไม่มีอำนาจทำนายผลการปฏิบัติงาน

ผลการวิจัยครั้งนี้องค์กรสามารถนำไปใช้ในการวางแผนในการพัฒนาบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ และพฤติกรรมการเผชิญปัญหา ให้กับพนักงานเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต แต่อย่างไรก็ตาม การที่ตัวแปรบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ และพฤติกรรมการเผชิญปัญหา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงาน ตลอดจนไม่มีอำนาจในการทำนายผลการปฏิบัติงาน ในองค์กรที่เป็นกรณีศึกษาในครั้งนี้ จึงน่าที่จะศึกษากับกลุ่มตัวอย่างอื่น เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างหรือสอดคล้องของผลการวิจัย อันจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาในเชิงวิชาการต่อไป